

Oricât de mult am gândi și am socoti, ajungem la aceeași concluzie: „De la Dumnezeu sunt toate”! Zis-a iarăși Moise către Dumnezeu: „Iată, eu mă voi duce la fiii lui Israel și le voi zice: Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi... Dar de-mi vor zice: Cum îl cheamă, ce să le spun?”. Atunci Dumnezeu a răspuns lui Moise: „Eu sunt Cel ce sunt”.

Apoi i-a zis: „Așa să le spui fiilor lui Izrael: Cel ce este m-a trimis la voi!”. Apoi a zis Dumnezeu iarăși către Moise: „Așa să spui fiilor lui Izrael: Domnul Dumnezeuul părinților noștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov m-a trimis la voi. Acesta este numele Meu pe veci; aceasta este pomenirea Mea din neam în neam!”.

„Vechiul Testament” - IEȘIREA - „A DOUA CARTE A LUI MOISE”, (Cap. 3, v. 13; 14; 15):

În Scrierile Sfinte lăsate în moduri miraculoase lumii, nu sunt specificate datele exacte referitoare la loc și timp despre: „FACEREA”, „GENEZA”, „DIVINA CREAȚIE”... Există doar descrieri de fapte, nume și denumiri, din care se înțelege clar că acestea s-au petrecut cu adevărat. Primul om de pe Pământ pe care l-a creat Dumnezeu a fost bărbat. L-a făcut după chipul și asemănarea Sa. Ca să se știe că provine dintr-o rădăcină, că acesta este și va fi rostul asemănării copilului cu părinții. Peste trupul creat din țărână a suflat viață, adică suflet, care va avea libertatea de a colinda unde și când va dori. Să mențină și legătura dintre cer și pământ. Totodată i-a dat un nume, Adam, pe care să-l poarte cât va trăi, dar și după ce va muri.

Adică veșnic. În felul acesta, numele omului devenind etern, s-a început evidența Lumii, după identitate individuală. A fost începutul înscrierii omului trup și suflet pe pământ și totodată în cer. Sufletul și numele lui vor trăi cât veșnicia. Numele Sfântului Ioan Botezătorul și al Lui Iisus Hristos au fost stabilite de Dumnezeu încă de la zămisirea lor în pântecele mamelor. Și au fost transmise părinților, prin cereștile metode, în special prin vise, ca niște porunci. Fiindcă aceste nume aveau însemnătate în ceea ce urma să se petreacă între divinitate și omenire: „Crearea Legii Celei Noi”.

După datină, viața omului nu e veșnică decât pe jumătate. Trupul moare la un moment dat, dar sufletul rămâne, el fiind nemuritor și fără limite de mișcare. Astfel legătura dintre vii și morți nu se pierde. Dumnezeu i-a lăsat omului posibilitatea de a dobândi mai multe cunoștințe. I-a lăsat visele, datorită cărora va putea cunoaște alte lumi și alte rânduiri. Spre exemplu, să afle că spiritul omului se întoarce uneori la locul în care a venit pe lume trup și suflet. Unde a primit de la părinții lui un nume cu care a fost înscris în registre după legile omenești.

Nume pe care să-l poarte cât va trăi pe pământ, și tot cu el, când sufletul va trece hotarul altei lumi,

să se prezinte la Dreapta Judecată. Există o zicală despre cineva care a murit: „S-a dus..., i-a rămas doar numele”; Există blesteme pentru cineva căruia i se dorește moartea: „Veni-i-ar numele!” Timpul zboară fără oprire. Numeroase schimbări își găsesc locul în toate domeniile. Doar raportarea omului la istorie își păstrează nivelul în ritm continuu.

Mereu apar semne care încă șochează, unele în locuri de neimaginat, întărind convingerea că planeta Pământ și întregul Univers ascund multe taine. Omenirea știe precis că existența ei se bazează pe un început spectaculos și complex, primit în dar de la unică și cea fără de măsură Energie Spirituală - „Tatăl Ceresc”. Care, deși nevăzut este cunoscut de toată lumea. Totodată lumea a primit în dar, de la Creatorul ei, legi personale și de grup, pentru demersul bun al vieții: „cele zece porunci” întocmite cu claritate, stabilite chiar din momentul „GENEZEI”.

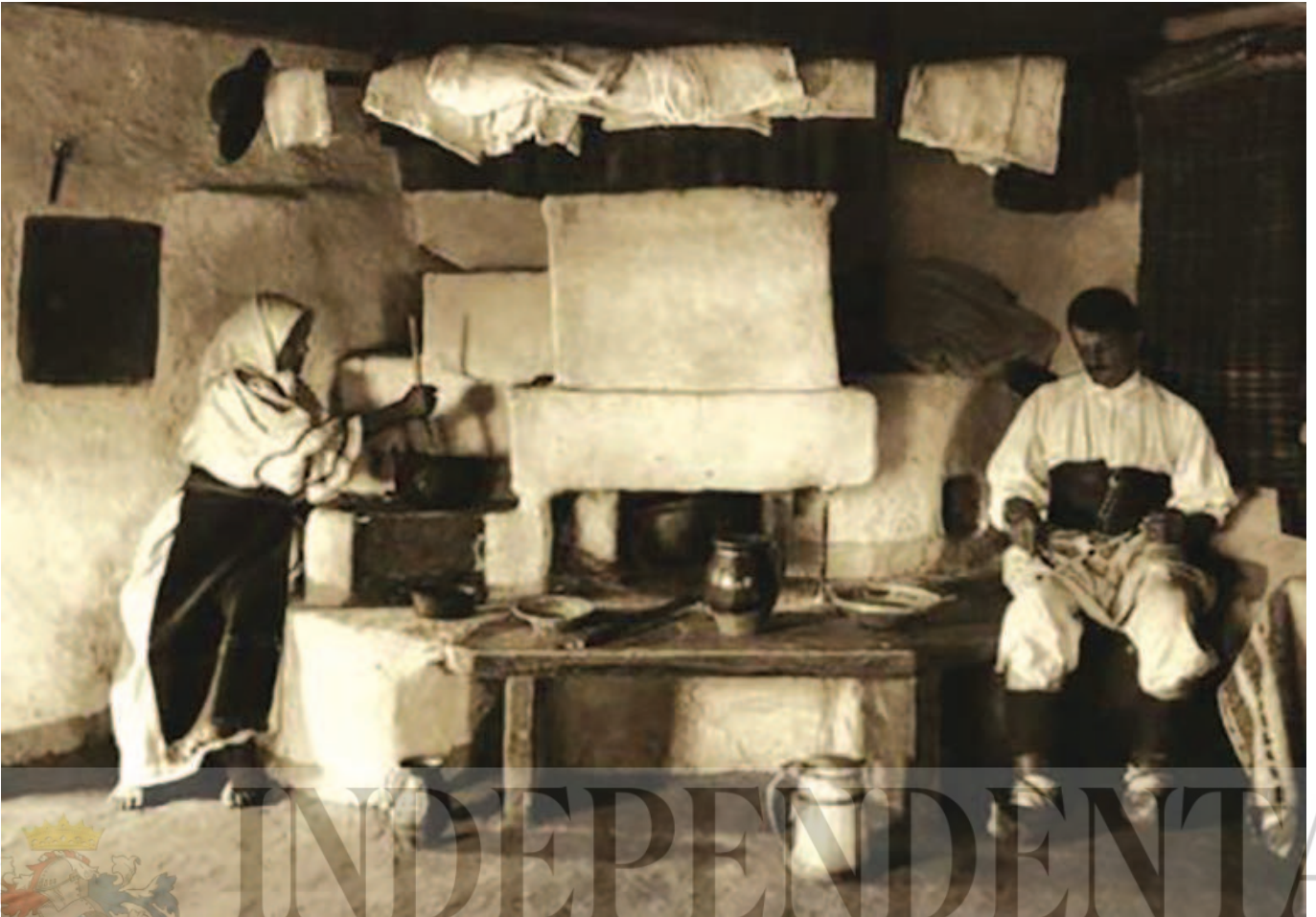
„Se spune” că din cele patru elemente: pământ, aer, apă și foc, primul creat de Dumnezeu a fost „focul”, considerat elementul purității cu o foarte puternică energie, care pe de o parte crează, iar pe de altă parte distruge. Din cele mai vechi timpuri, focului - sacru sau demonic, i s-au atribuit legende și mituri: „Ca zeitate a vetrei, focul era ținut arzând, fiind asociat cu puritatea și dreptatea”. „Prometeu a furat foc de la zei, ca să-i dea omului”. „O bătrână a furat foc de la soare, l-a ascuns într-o oală și i l-a dat omului, ca să vadă în întuneric”. „La vatra focului se nașteau pruncii”.

„Cu ajutorul focului, omul a învins gerul”, ș.a.m.d. Până nu demult, vatra focului era nelipsită din orice casă. Indiferent câte încăperi ar fi avut, în una din ele se afla vatra cu toate cele de trebuință pentru prepararea mâncării fără de care omul nu poate trăi. Dacă vatra focului ar fi vorbitoare, ar avea despre ce povesti. Ea a fost martoră la toate evenimentele petrecute de multe generații, într-o gospodărie. Care, conform datinilor era lăsată urmașilor, neînstrăinându-se. Ar avea de povestit despre datinile moștenite și respectate cu strictețe: sărbători sfinte, nunți, nașteri, botezuri, înmormântări, pomeniri ale morților și multe alte obiceiuri care s-au păstrat din moși - strămoși.

Relatările oamenilor sunt concludente în transmiterea a ce se petrece și dincolo de viața reală. Gândurile misterioase, trăirile deosebite, mesajele, visele sunt posibilitățile lăsate de Dumnezeu, pentru a se afla multe neștiute. Despre revenirea spiritelor strămoșilor, pe la locurile unde s-au născut și au trăit împreună cu familiile, se povestesc multe. Legăturile lor cu urmașii nu s-au pierdut odată cu moartea trupului. Prin nemurirea sufletului, li s-au păstrat numele. Ca prin el să fie pomeniți în vecii vecilor. „Mami, cine e Stan? m-a întrebat fiica mea, copil fiind, când mersesem pe „acasă”, în satul meu natal. „Dar de ce mă întrebi”? am zis surprinsă, auzind acest nume.

„Fiindcă l-am visat azi noapte. Eu stăteam pe scaunul în cunie, la vatră, cu un surcel în mână și aveam grijă de foc să nu se stingă. Lângă mine a venit un bărbat care mi-a spus că numele lui e Stan. Că vatra asta e și a lui și vine din când în când pe la ea. Apoi a plecat.

Parcă nici nu a fost vis, ci o întâmplare adevărată!” Stan a fost unul dintre strămoșii mei și totodată ai fiicei mele. Eu sunt a patra generație după el, iar fiica mea, a cincea. Numele lui a fost pomenit adesea în familie, de către urmași. Deoarece casa mea părintească, în care eu am venit pe lume în anul 1942, în cunie, la vatra focului, după cum era obiceiul, a fost construită de Stan împreună cu fiul său Dumitru, în anul 1915, când a venit pe lume tatăl meu, Ștefan.

Dumitru a fost bunicul meu. Și cum „nimic nu e întâmplător”, în anul 2023, „după 30 de ani de la trecerea în neființă, tatăl meu, Ștefan, mi s-a arătat în vis în cunie, lângă vatra focului. Spărgea cu toporul, un chituc de salcâm. M-am bucurat când l-am văzut și l-am întrebat ce face. Mi-a răspuns: „Ce să fac, taică, am venit să tai niște lemne, să pun pe foc, să nu se stingă, fiindcă de la un timp îcoace nu mai dă nimeni pe aici!” ...

Visul m-a impresionat foarte mult! Nu numai că tata avea dreptate, dar spusele lui m-au atins rău la suflet!... Casa mea părintească, construită pentru el în anul în care s-a născut, a fost înstrăinată după moartea mamei. Cumpărătorul a demolat tot, să-și construiască altceva. Dar n-a mai apucat, fiindcă a plecat grabnic să lucreze în altă țară și s-a stabilit acolo definitiv. Bătătura mea natală e pustie de mulți ani, ca multe gospodării din sat. O mai vizitează din când în când, doar spiritele celor care au iubit-o!

Ioana Stuparu